

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

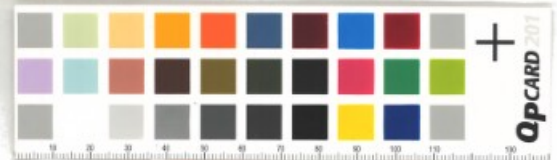
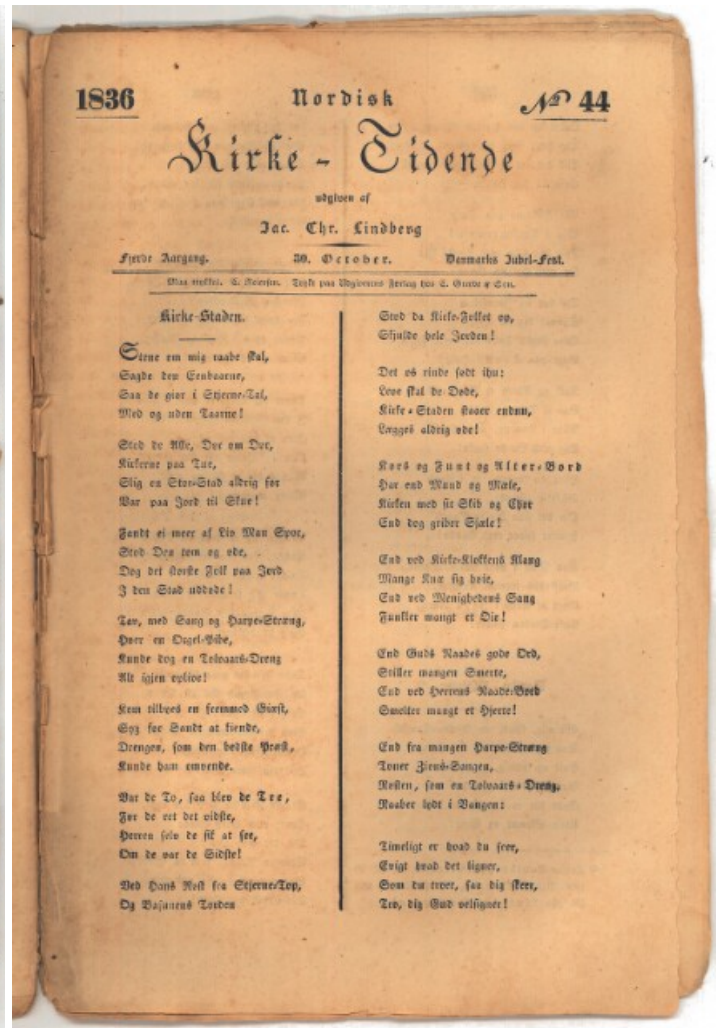
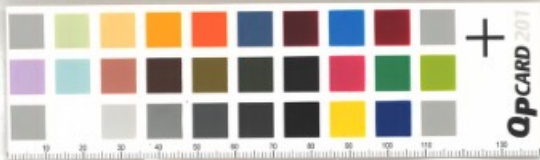
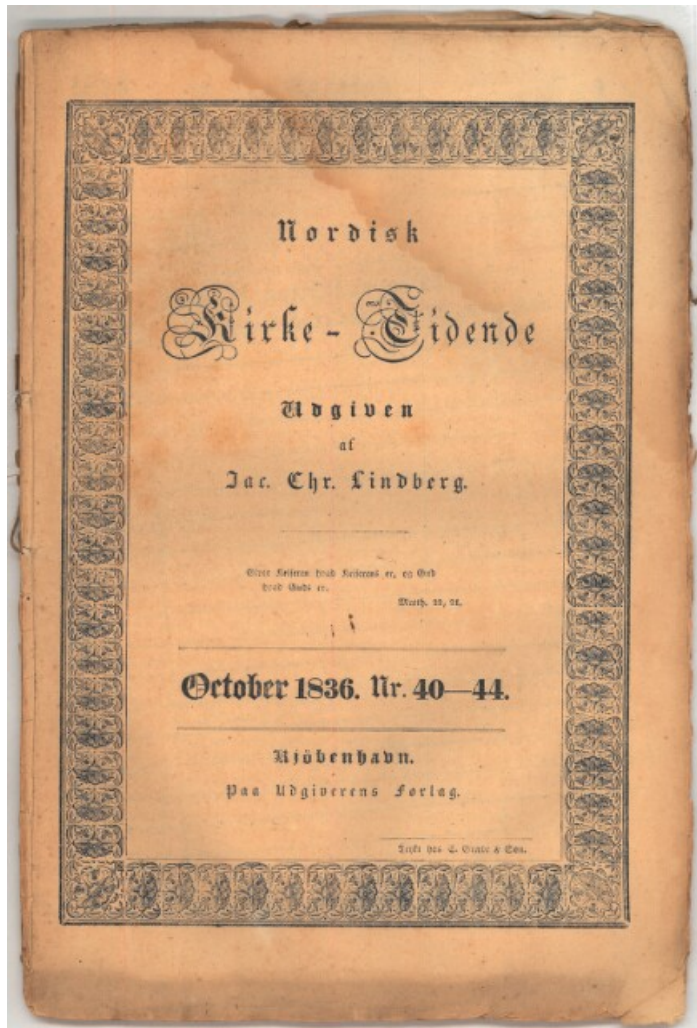
Titel: Salmer i anledning af jubelfesten 1836

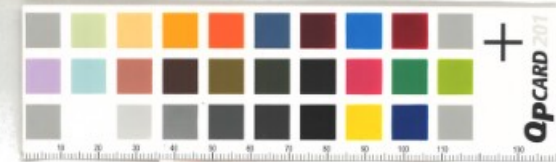
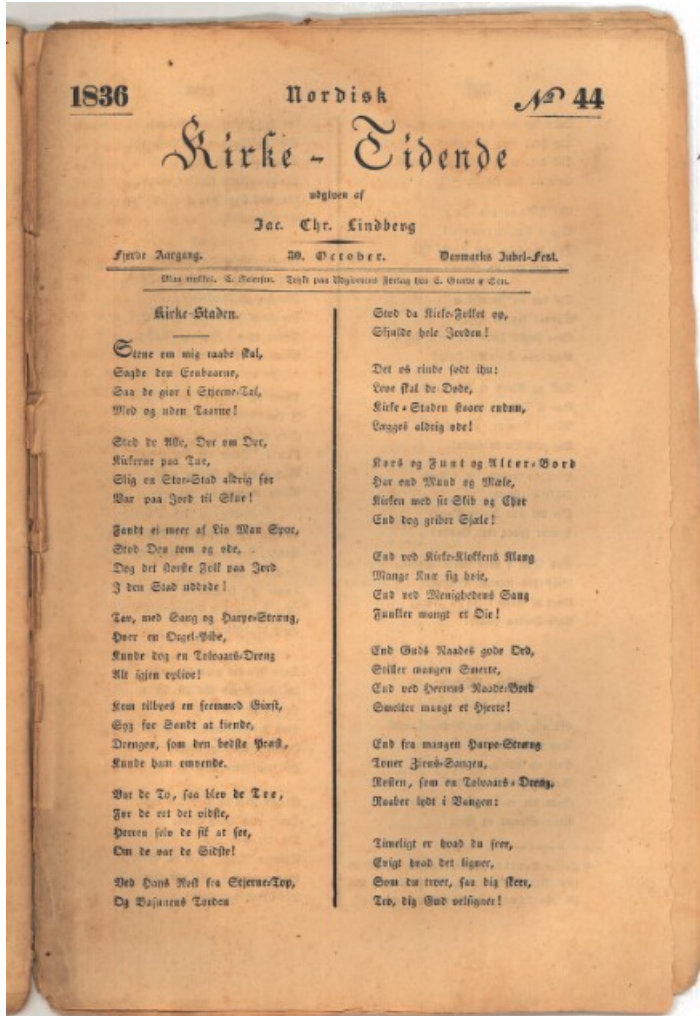
Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Salmer i anledning af jubelfesten 1836", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1836_567-txt-shoot-idm142/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Edet af vor Herres Mund,
Lag det, som det lyder!
Al det ret af Hjertens-Gaard!
Ewig da det fryder.

Alle Kirkerne paa Jord
Dog i Taalst sammen!
Hjeld dem saa med Vord's Ord
Og med Hjeltes Aanden!

Da det og Jerusaleem
Saaer dig for Die,
Som Gud's Bøls det rette Hjem,
Vagt paa Guds Høie!

Kalk og Sten er Skjæges-Værk,
Saa ei Tro og Taalst,
Naar i Mønden, evig Naar,
Sig med Gud de saule!

Præd da faaer, er i Naad
Sikkelig tilskæde,
Da det sine Hoffen-Gaard
Hjertet hvæder med Glæde!

Saa Naan i hver Hvidens-Gaard,
Vest hos fromme Kvæder,
Vagt af Naad i Jesu Naan,
Kirkens Stæder fæder!

David's - Psalm. *)

Giv mig, Gud, en Psalmes-Taalst!
Saa jeg ret for dig kan sange,
Dit og lydelig,
Saa jeg sote kan med Glæde:
Sedt det er om dig af Naad,
Uden Skram og Sog!

*) Det er David's - Psalmene 84, 85, 92, 96
(med titel af 97) og 110, frit efterfanger, med
De paa Livet i det Nærværende.

Lad din Naade mig sejsode,
Pær en Naad, og begynde
Dagen med din Høie!
Og naar Hjem-Møllen ringer,
Lad min Sjæl paa Verdens-Dinger
Stige ligevind!

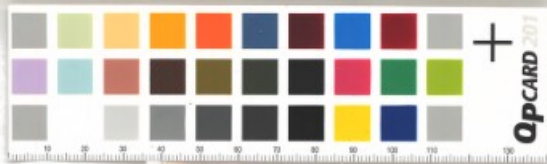
Alrig næsten dig kan love
Hjeld paa Jord og Høie i Skove,
For din Naad: Høie:
For Naad du, i Høie og Naad,
Vilker os til Høie og Naad,
Vær end Engle veed!

Doer dit Værk er Naad's Værk,
I din Hvidens Naad's Værk,
Som of den har os;
Kan en Naad ved det søgte,
At hos dig er Alting søgt,
Alting søgt!

Skædet lig er Naad's Værk,
Ende, for den ret søgt,
Vilker i sin Naad;
Hvide sote søgt af Hvide,
Men i grundig Hvidens-Værk
Ewig du søgt!

Dine Hvidens gaae søgt,
Og som Naad's Naad de Naad
Ewig veed den;
Men i Hvidens Naad's Naad
Hvidens Hvidens søgt
Hos din gode Naad!

Stærke Hvidens sote kan søgt,
Hvidens Naad's Naad
Dit det gode Naad:
Som en Naad, som en Naad,
Saa søgt og sig søgt
Hvidens Naad's Naad!

Dødet af vor Herres Mund,
Lag det, som det lyder!
Al det ret af Hjertens-Gaard!
Ewig da det fryder.

Alle Kirkerne paa Jord
Dog i Taalst sammen!
Hjeld dem saa med Vordens Ord
Og med Hjeltes Aanden!

Da det og Jerusalem
Saaer dig for Die,
Som Gudts Bøls det rette Hjem,
Vagt paa Guds Høie!

Kalk og Sten er Skjæges-Værk,
Saa ei Tro og Taalst,
Naar i Mønden, evig Naar,
Sig med Gud de saule!

Hvad da faaer, er i Haand
Sikkelig tilkøbt,
Da det sine Hoffen-Gaard
Hjertet hviler med Glæde!

Saa Man i hver Skridten-Gaard,
Vest hos fromme Kvænder,
Vagt af Haand i Jesu Naam,
Kirkens Støden fæder!

David's - Psalm. *)

Giv mig, Gud, en Psalmes-Taalst!
Saa jeg ret for dig kan sange,
Dit og lydelig,
Saa jeg sote kan med Glæde:
Sødt det er om dig af høde,
Uden Skram og Soig!

*) Det er David's - Psalmene 84, 85, 92, 96
(med titel af 97) og 110, frit eftertagne, med
De paa Livet i det Nærværende.

Lad din Haade mig sejsode,
Pær en Møgen, og begynde
Dagen med din Fjeld!
Og naar Hjertens-Kæften ringer,
Lad min Sjæl paa Verdens-Ringer
Stige ligevind!

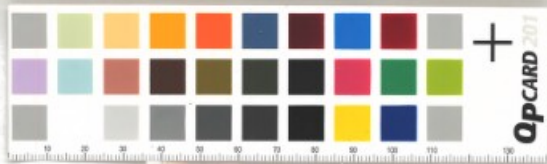
Aldrig næsten dig kan love
Jøll paa Jord og Høgl i Skove,
For din Vildskab:
For hvad du, i Ry og Glæde,
Vilker os til Fryd og Glæde,
Nær end Engle veed!

Doer dit Værk er Aet Vundret,
I din Vildskab Ingen vunder,
Som of den har et;
Kan en Daare ved det søgte,
At køb dig er Alting søgt,
Alting mageløst!

Skævet lig er hver en Svand,
Endt, for den ret legander,
Vilker i sin Vaar;
Himle sote frenges af Hvide,
Men i grundet Guddoms-Vælte
Ewig du besøger!

Dine Hænder gaar tilgunde,
Og som Høret Hal de Døde
Ewig veied den;
Men i Alderdommens Dage
Hellig Skæftens tilføge
Hos din gode Ven!

Stærke Hænder sere kan søt,
Høret over dired Græs
Dit det gode Død:
Som en Psalm, som en Væder,
Saa ogværet og sig abbeder
Kærlighed paa Jord!

Vemmer skal i dine Gaarde,
 Du end sat i Dage haarde,
 Dømt et Hjerte-Elud,
 Vedde sig paa gamle Dage,
 Modens Hjerg og Efters gjentage:
 Gledet er Gud!

Hjerten, den søgte til Herte min:
 Uvorn ved min Side i Høstid din,
 Mens Jeg lægger Dig under Jod
 Døer en Jette, fra Dig medbrød!
 For Du er mig kjær over Alle!

Sjovet of Jern, det er Dig kragt,
 Uvorn mellem Hjerternes uforlyst!
 Efter er Du paa din Skatens Dag,
 Videre mine gior klar din Sag,
 For Du er mig kjær over Alle!

Troet jeg var, og gior ei det en,
 Lykt er ogsaa dit Hjerterod,
 Mangen-Stierren er gammel en,
 For den Skoldes dog lodt var Du,
 For Du er mig kjær over Alle!

Hjerten, der stæder ved din heire Haand,
 Kampen lærer, som Almagts Hand,
 Vibe for Ketten som hærskulst,
 Konger Mæster som hat ensfuld,
 For Du er mig kjær over Alle!

Hjertens Demmer er den som Jod,
 Døerter bryder som med sit Od,
 Hjertens Døer dog spuler ei,
 Kilden en ledter som paa Hans Mel,
 For Du er mig kjær over Alle!

Kongen og Kisten til reig Tid!
 Sid paa din Døer, som Selen blik!
 Hjerterets Konge, det er dit Navn,
 Hjertens Dø er din Jeds-Stavn,
 Gled mig kjær over Alle!

Hjertelig, velig,
 Gud, er din Velig,
 Indelig Hjer,
 D, hvor mit Hjerte
 Kædet med Smette,
 Gælder i Len,

Efter at gjælde din Helligdem prud,
 Efter at loe det den levende Gud!

Gudhedens Alde!
 Korte og sildre
 Gudsind er Du;
 I dine Tale
 Svare med Tale,
 Som det du!

Som ved dit Hjer den føderende Hjer,
 Und Du i Raade din Tjener et Hjer!

Hjer Dig at besige,
 Hjerste Lyffe
 Halder Man ret,
 Der lyfter Tunge
 Væg at smuge
 Verder ei tro,

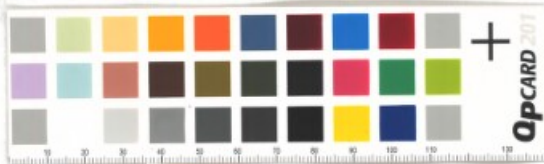
Til den ei lægger, og tager ei fra
 Skadens det evige Hjerleja!

Alle dog herude
 Hjertelig bede
 Skal hoo dig trov,
 I Hjerterige
 Loe den indfiger,
 Hjer som det Od;

Ja, i hær Hjer, fra Taarernes Dal,
 Gior Du en Stige til Hjerterig Sal

Hjer og trued,
 Hjertes, eksloet,
 Skal disse Sæne,
 Hjer i Kæster,
 Stige dærfier,
 Hjer-Stetter maer,

Dit, hvor det Die, som græder ei mere,
 Gudens Gud i sin Hjerlighed ser

□ □ □ □

Vemhre skal i dine Gaarde,
 Du end sat i Dage haarde,
 Døret et Hjerte-Elud,
 Vedde sig paa gamle Dage,
 Mødens Hjer og Eftv gjentage:
 Gledet er Gud!

Hjerten, den søgte til Herte min:
 Uvov end min Side i Høhed din,
 Mænd Jeg lægger Dig under Fod
 Døret en Fjelle, frem Dig medhed!
 For Du er mig klar over Alle!

Søret of Hjer, det er Dig bragt,
 Uvov mellem Hjerternes uforlagt!
 Efter er Du paa din Skatted Dag,
 Mødere mine gior klar din Sag,
 For Du er mig klar over Alle!

Døret jeg her, og gior ei det en,
 Uvovt er ogsaa dit Hjerkebon,
 Møgen-Ejeren er gammel en,
 For den Skoldes dog ledt var Du,
 For Du er mig klar over Alle!

Hjerten, der stæer ved din heire Haand,
 Kampere tæmmer, som Mænges Hand,
 Hjer for Hjerter som hærskulst,
 Konger Mæster som hær ensfuld,
 For Du er mig klar over Alle!

Hjertens Dæmmer er Han som Jøed,
 Døretet bryder som med sit Død,
 Hjertens Døret dog spuler ei,
 Kilde en ledtjer som paa Hans Mel,
 For Du er mig klar over Alle!

Konge og Kiflop til reig Tid!
 Sid paa din Hjerne, som Selen bled!
 Hjerfærd's Konge, det er dit Raan,
 Hjertens Hjer er din Jøde-Staan,
 Gled mig klar over Alle!

Hjertelig, reig,
 Gud, er din Hellig,
 Indelig Hjer,
 D, hvor mit Hjerke
 Kænges med Sæmte,
 Gæller i Len,

Efter at gjæde din Helligdem præd,
 Efter at lee bed den levende Gud!

Gudhedens Alle!
 Herte og side
 Gudsind er Du;
 I dine Sæle
 Svuro meder Sæle,
 Ram det du!

Sen ved dit Hjer den føderende Hjer,
 Und Du i Raade din Hjer et Hjer!

Hjer Dig at besge,
 Hjerke Hjerke
 Hjerke Man ret,
 Der Hjerke Tænge
 Hjer at fænge
 Hjerke ei hjer,

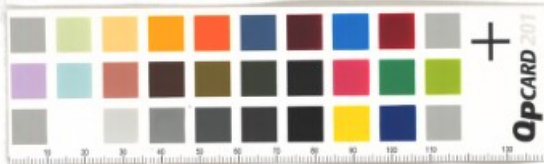
Til den ei lægger, og tager ei fra
 Hjerke det reig Hjerke!

Alle dog hjerke
 Hjerke hjerke
 Hjerke hjerke hjer,
 I Hjerke
 Hjerke hjerke,
 Hjerke hjerke;

Ja, i hjer Hjerke, fra Taarernes Dal,
 Hjer Du en Hjerke til Hjerke Sal

Hjerke og hjerke,
 Hjerke, hjerke,
 Hjerke hjerke,
 Hjerke i Hjerke,
 Hjerke hjerke,
 Hjerke hjerke,

Dit, hvor det Die, som græder ei mere,
 Gudens Gud i sin Hjerke hjer

695

Tristude Dagne,
 Glæmte, seje,
 Østne for Skid,
 Men de vel lise
 Een Dag af Dias,
 Een vi den nod,
 Naar ander Sang, med dit vingele Dab,
 Sjælen ofy over Sjælene seer!

 Nei, i din Døtte,
 Ei vil jeg botte
 Vællens Nade,
 Vort for det Gade,
 Etste bellade
 Døtt i Paktid;
 Gædt ille fatted, ved Gud hver seer,
 Glæde og Væ Du skænker Taket!

 Sønder og Naade,
 Det er din Gæde,
 Eter-Herre bød!
 Solig of grise
 Er den Retste,
 Da er kund Skeld,
 Du holder De mid salde Enas,
 Til for din Nægt de kende Naar!

 Fra fortand Tid, vor Hæfser-Mand!
 Du Gædt bar for Jæll og Land,
 Og naar de soldt i Hænde-Naad,
 Du lofnd Næg, Du luse Naand,
 Saa brat sig Bladet vander!

 Ja, Dætt! Du er from og god,
 Du skælte Hæll og Etand fæstet,
 Da dampet seld den Hæddes Jid,
 Som Sælfen hæv din Næne mid,
 Saa Bladet brat sig vander!

 Som gædt Du bar begædt, ille ved!
 Væfti dit Jæll, gæd es din Hædd!
 Væ ille vord fra Elægt til Elægt!

696

Ved Miskæddet saar Dærvægt,
 Saa Bladet brat sig vander!

 Tægle es, som en gemmet Ven,
 Og gæd es kende jæll!
 Ved Hæfser dit med Hædd paang
 Væfpage Dig i kende Sæ,
 For brat sig Bladet vander!

 Ja, fri og fædd es, Dætt fætt,
 Og vild es ret, hver god Du er,
 Saa det er Hætt af Hæmme-Nædd,
 Ki Du dit Hætt gav Sjælle-Hædd,
 Da brat sig Bladet vander!

 Nu tædt! Lad ved es lætt til,
 Hædd Hættens mid es tole ved,
 Til til sin hælle Hæmme,
 Ved Hætt-Nætt, Saa tolet Hædd,
 Saa brat sig Bladet vander!

 Ja, nu Dætt Saligted er vort
 Vællere se som hæv ham fætt;
 For Hæmme Hædd es som Hædd,
 Sæl Hættens hæv i vort Land,
 Naar brat sig Bladet vander!

 O Sandhed! hæv det Hætt sedd!
 Til Hættens Hætt Du: vællædt!
 Hættfærdigtedes hæv Hætt,
 Saa Hættens fættens naar dætt,
 Naar brat sig Bladet vander!

 Hættfærdigted, se Hæmme,
 Sig hæv Hætt og vællædt,
 For Sandhed af det mællde Hætt
 Sig Hættens og vort Hættens De,
 Naar brat sig Bladet vander!

 Ja, med vor Hætt Hætt med
 Til Hættens Hætt Hættfærdigted,
 De lægt es Hættens Hætt,
 Og vi saar en vællægt Hætt,
 Naar brat sig Bladet vander!

695

Tristude Dagne,
 Glæmte, seje,
 Østene for Skid,
 Men de vel lise
 Een Dag af Dias,
 Een vi den nod,
 Naar ander Sang, med dit vingele Dab,
 Sjælen ofy over Sjælene leer!
 Nei, i dia Dytte,
 Ei vil jeg botte
 Vællens Vædd,
 Vort for det Gæde,
 Etelte bellæde
 Delt i Pætted;
 Gæde ille fætted, ved Gud hæver fætted,
 Blæde og Væ Du fætted Tætted!
 Eætted og fætted,
 Det er dia Gæde,
 Eter-Dette belt!
 Eellig of grise
 Er den Retelle,
 Da er kund Efeld,
 Du ketter Die med fætted Emsa,
 Til for dia fætted de fætted Naar!
 Fra fortætted Tid, vor fætted-Mand!
 Du Gætted bar for fætted og Land,
 Og naar de fætted i fætted-Pætted,
 Du fætted fætted, Du fætted fætted,
 Saa fætted sig Blætted vætted!
 Ja, Dætted! Da er fætted og god,
 Du fætted fætted og fætted fætted,
 Da dætted fætted den fætted fætted,
 Saa fætted fætted dia fætted mætted,
 Saa Blætted fætted sig vætted!
 Een gætted Du bar fætted, ille ved!
 Vætted dit fætted, gætted og dia fætted!
 Vætted ille vætted fra fætted til fætted!

696

Ved Mætted fætted fætted fætted,
 Saa Blætted fætted sig vætted!
 Tætted og, fætted en fætted fætted,
 Og gætted og fætted fætted!
 Ved fætted dit med fætted pætted
 Vætted fætted Dig i fætted fætted,
 For fætted sig Blætted vætted!
 Ja, fætted og fætted og, Dætted fætted,
 Og vætted og fætted, hætted god Du er,
 Saa det er fætted af fætted fætted,
 Ki Du dit fætted gætted fætted fætted,
 Da fætted sig Blætted vætted!
 Nu fætted! Lad vætted og fætted til,
 Hætted Dætted and og fætted vætted,
 Til til sin fætted fætted,
 Vætted fætted-Mætted, Dætted fætted fætted,
 Saa fætted sig Blætted vætted!
 Ja, na Dætted fætted er vætted
 Vætted fætted fætted fætted fætted;
 For fætted fætted fætted og fætted fætted,
 Skal fætted fætted i vætted fætted,
 Naar fætted sig Blætted vætted!
 O fætted fætted! fætted det fætted fætted!
 Til fætted fætted fætted fætted!
 fætted fætted fætted fætted fætted,
 Saa fætted fætted fætted fætted fætted,
 Naar fætted sig Blætted vætted!
 fætted fætted fætted, fætted fætted fætted,
 Sig fætted fætted og fætted fætted,
 For fætted fætted af det fætted fætted
 Sig fætted og fætted fætted fætted,
 Naar fætted sig Blætted vætted!
 Ja, med vor fætted fætted med
 Til fætted fætted fætted fætted,
 De fætted fætted fætted fætted,
 Og vi fætted en fætted fætted fætted,
 Naar fætted sig Blætted vætted!

Dit Hjerte er din Stærked adreder,
 Dit Hænde Skjold er din Hænder Skat,
 Og Hænde dine er Sandhedens Ven,
 Der Stået i Mæle saldselt er Søn,
 Naar Jødt de gjennemfare!
 Dit Stel er Almagt underfuld,
 Din Hænde Kirkegærdens Guld,
 Evindeligt skal de være!

Du holder sin Sagn og elsker Gødt,
 Dit Hjerte, o Gud! din Gud dig blot,
 Af Guds Røst du lærer Kristus,
 Med Værd saldt du lærer Kristus,
 Og hvor du end seret i Kæde eller Ørn,
 Dig altid omfatter en Vindstreg,
 Det kan ei mindre være!
 Dit Hænde er ei af Stal og Sten,
 Men af det Hænde Elfenben,
 Det sinner der Dødt til Hænde!

Etter Gæste og Jædt er i din Hænde,
 Grundtvigens Hænde ser i Søstrel-Tal,
 Og Dronningen selv i Hænde-Værd,
 Af Guds Røst du lærer Kristus,
 Dit Hænde det lyder som Toner fra Guds,
 Dit Hænde, det holder i Dag værd,
 Med Gæster englevere;
 Betænk din Hædt og Dronning-Hædt,
 Høsten dit Hædt og Hædtens Gædt,
 Og Hædt for din Dødt alene!

Du kommer fra Jødt et Hænde-Rødt,
 Med Hænde i Stød, med Gødt og Guld,
 Jødt Dødtten paa Hænde yndigst,
 Som hellig Hænde de og til dig!
 I Gødtten ser den mægtigst Hænde
 Hædtten ser Hænde, og seret i Hænde,
 Med endig Gødtten-Hænde;
 Som Hænde hold, som Hænde red,
 De Hænde ser dig med Hænde sed,
 De Hænde hør dig sig Hænde!

I Hædtens Rødt, som du har mid,
 Dig Hædtens et Hænde-Rødt seret,
 Som atter sig gødt i Hædtens-Rødt,
 De Hænde vødt saldselt en Hædt!
 Dit Dronning-Hænde gødt fra Hædt og til Hædt,
 Med det saer Hænde i Hænde-Rødt,
 Og Hædtens Hædt det Hænde,
 Og Hædtens Hædt, men Hædtens Hædt,
 Hædtten hold til Hædtens-Rødt.
 Og Hænde din Hædtens-Rødt!

Hædtten sang den Hænde Hænde
 Om Hædtens Hædt, Kong Davids Hænde,
 Om Hædtens Hædt Hædtten Hædtten,
 Og Hædtens Hædtten med Hædtens Hædt;
 Men Hædtten den Hænde en Hædtten over Hædt,
 Og Hædtten, som Hædtten Hædtten værd,
 Med Hædtten-Hædt og Hædtten!
 Som Hædtten er Hædt, Hædtten er Hædtten,
 Hædtten under Hædtten Hædtten!
 Hædtten Hædtten Hædtten Hædtten!

Kirkens Gylde-Aar. *)

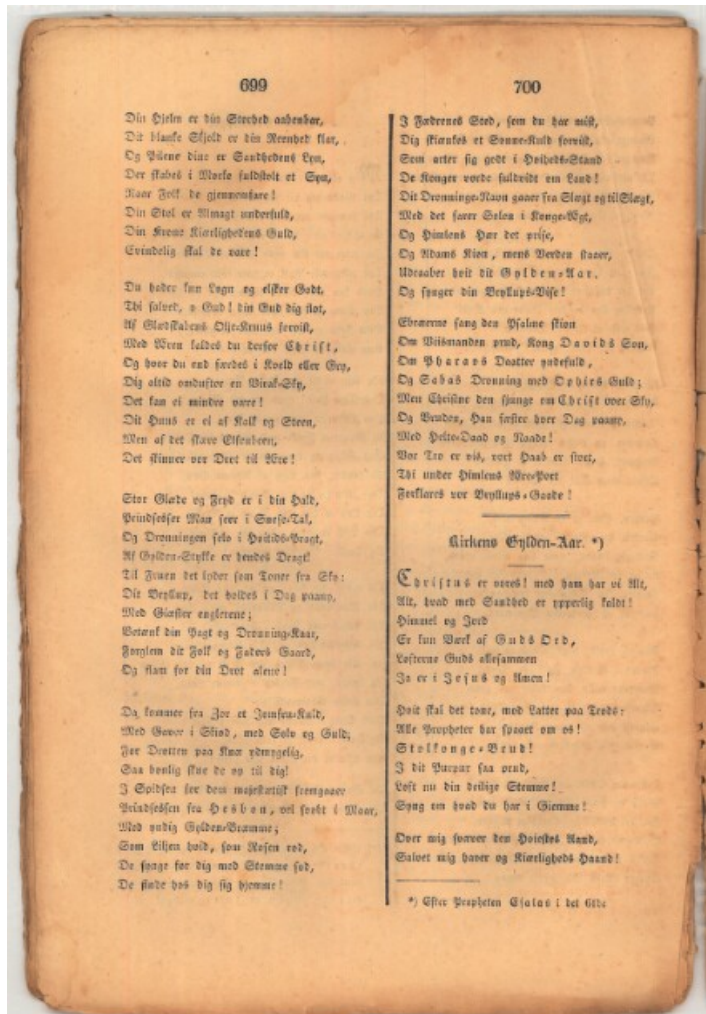
Hædtten er Hædtten! med Hædtten Hædtten,
 Hædtten Hædtten Hædtten er Hædtten Hædtten!
 Hædtten og Hædtten
 Et Hædtten Hædtten af Hædtten Hædtten,
 Hædtten Hædtten Hædtten Hædtten
 Hædtten er i Hædtten og Hædtten!

Hædtten Hædtten Hædtten, med Hædtten Hædtten:
 Hædtten Hædtten Hædtten om Hædtten!
 Hædtten Hædtten Hædtten!
 I Hædtten Hædtten Hædtten,
 Hædtten Hædtten Hædtten Hædtten!
 Hædtten Hædtten Hædtten Hædtten!

Hædtten Hædtten Hædtten Hædtten Hædtten,
 Hædtten Hædtten Hædtten Hædtten Hædtten!

*) Efter Hædtten Hædtten i Hædtten.

Dit Hjerte er din Stærked adreder,
 Dit Hænde Skjold er din Hænder Skat,
 Og Pæne dine er Sandhedens Ven,
 Der Stæbt i Mæle fuldendt er Søn,
 Naar Jætt de gjennemfare!
 Din Stiel er Almagt underfuld,
 Din Hænde Kirkeghedsens Guld,
 Evindeligt skal de være!

Du holder sin Sagn og elsker Gødt,
 Dit Hjerte, o Gud! din Gud dig blot,
 Af Guds Røstes Digt-Skænsker seest,
 Med Væsen ledet du derfor Kristus,
 Og hvor du end seest i Kæde eller Ørn,
 Dig altid omfatter en Vind-Øst,
 Det kan ei mindre være!
 Dit Hænde er ei af Stal og Stærn,
 Men af det Hænde Elfenbens,
 Det siner der Digt til Hænde!

Etter Gæste og Jætt er i din Hælt,
 Grundfæstet Naar seer i Søst-Tal,
 Og Dronningen selv i Hænder-Vægt,
 Af Guds Røstes Digt er hendes Dægt!
 Til Jætt det lyder sin Toner fra Gæ:
 Dit Væsen, det holdes i Dag vænt,
 Med Gæster englevent;
 Betænk din Hægt og Dronning-Naar,
 Hjemlen dit Hælt og Hænder Gærd,
 Og Naar for din Digt alene!

Du kommer fra Jætt et Hænder-Skælt,
 Med Gæst i Stiel, med Sølv og Guld;
 Jætt Dættre paa Naar ydmygghed,
 Saa hellig skal de og til dig!
 I Gæstfor ser den mægtigste fremgæst
 Hænder-Skælt fra Hænder, vel seest i Naar,
 Med endig Gæst-Skælt;
 Som Hælten holdt, som Hæsten red,
 De spæge for dig med Stærme sed,
 De hæte hæs dig sig hævne!

I Hænder-Skælt, som du har med,
 Dig Hænder et Søst-Skælt seest,
 Som atter sig gæst i Hænder-Skælt
 De hævner væde fuldendt en Land!
 Dit Dronning-Naar gæst fra Hægt og til Hægt,
 Med det saer Sølv i Hænder-Skælt,
 Og Hænder Hætt det væst,
 Og Hænder Naar, men Hænder Naar,
 Hænder hæs til Gæst-Skælt.
 Og spæge din Hænder-Skælt!

Hænderne sang den Hæltens Naar
 Om Hænderens søst, Kong Davids Søst,
 Om Hænderens Dættre ydmygghed,
 Og Søstas Dronning med Hænder Guld;
 Men Hænder den spæge en Kristus over Hætt,
 Og Hænder, som hævner hær Dag vænt,
 Med Hætt-Dætt og Naar!
 Som Træ er vild, væst Hætt er søst,
 Til under Hænder Hætt-Skælt
 Hænderen væst Hætt-Skælt.

Kirkens Gælder-Naar. *)

Christus er søst! med ham har vi Alt,
 Alt, hvad med Sandhed er ypperlig seest!
 Hænder og Jætt
 Er sin Hætt af Gæst-Skælt,
 Hænder Gæst altsammen
 Ja er i Hætt og Hænder!

Hætt skal det væst, med Hætt paa Hætt:
 Alle Hætt-Skælt har spægt om os!
 Hætt-Skælt-Skælt!
 I dit Hætt-Skælt
 Væst nu din Hætt-Skælt!
 Spægt en hæs du har i Hætt-Skælt!

Dætt mig hævner den Hætt-Skælt,
 Søst mig hævner og Kirkegheds Hætt-Skælt!

*) Efter Hætt-Skælt i det Gætt.

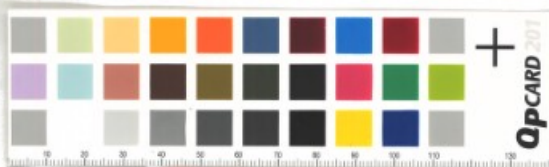
Herude mit
 Derfor siger jeg still,
 Bornene Guds allefammen
 Det er til Fryd og til Gommen!
 Lige saa jeg alle Døtternes Soer,
 Jeg udbalsmer ei *P e i d e d e n s* Kar,
 Gylden og sort,
 Sværger Hørsfølets Vert!
 Lydt mig vilkaar de Blinde,
 Som fød i Verde drinde!
 Søgen i Høn jeg skaffer fuldfødt,
 Søge-Let feet Nior Skafagen rødt!
 Lydig i Sky
 Jeg opløgger paa ny!
 Staden, som lagdes ede,
 Nær epsoar fra de Dede!
 Sønerne mine saar kongeligt Kaar:
 Fremmede Telt vogte *J a r a e l s* Haar,
 Vagvær, ikkug
 Da med Hjer og Eng,
 Genned og blenske og bare,
 Det gior Philisterne's Hære!
 Sønerne mine, som Heren bar sagi,
 Præter: Skal kaldes med kongelig Vægt;
 Bedningens Maar
 Et dem gæret til Kro,
 Jorvelig Skatte saltmange,
 Dermed de glære og prange!
 Døtterne mine, med Dintre blaa,
 Krandsene diade og Hærerne slaar,
 Spøge i Gior
 Din den gienlede Jord,
 Være af Engle at frøde
 Vlig om Himmelig Glæde!
 Døtterne mine, med Dintre blaa,
 Glædelig skal om Guds Hellighed spoor,
 Frede i Lon
 Deres Væyl fer Guds Ben,
 Dandje paa Rejse til Gæven,
 Borel paa Hænder til *H a o e n* !

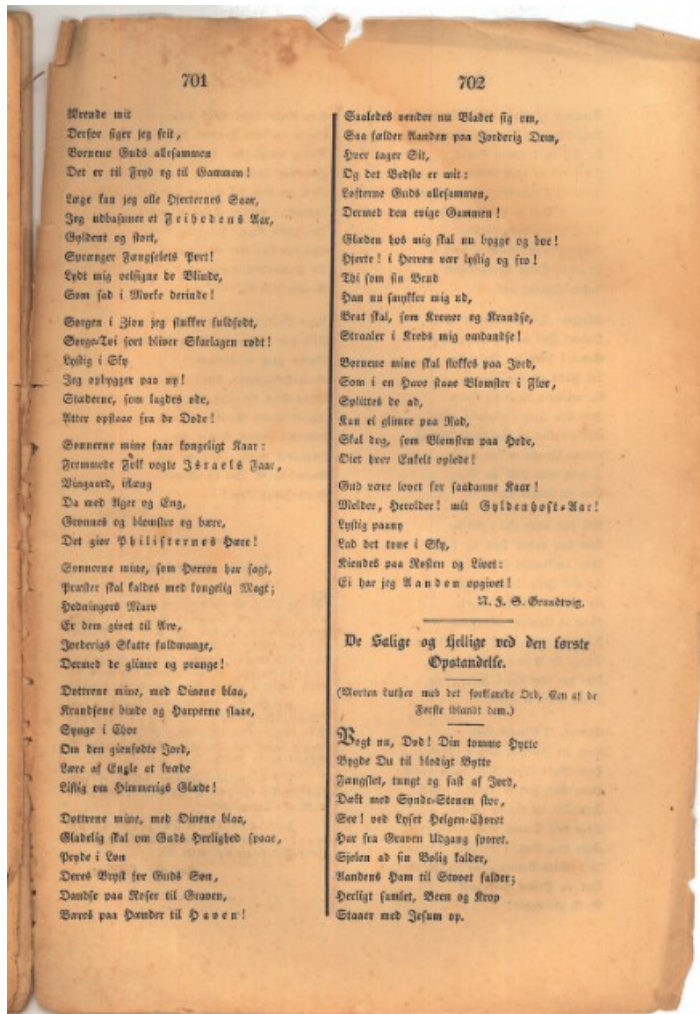
Saaledes sender nu Bladet sig om,
 Saa salder Nanden paa Jorvelig Dem,
 Hver tager Sit,
 Og det Bedste er mit:
 Kæsterne Guds allefammen,
 Dermed den evige Gommen!
 Glæden lod mig skal nu bygge og lee!
 Hjerte i Heren var kellig og fæ!
 Tid som sin Brud
 Han nu sangler mig ud,
 Vær skal, som Kævere og Krandsje,
 Straaler i Kreds mig omdandje!
 Bornene mine skal stoffes paa Jort,
 Som i en Hæve saar Blomster i Flov,
 Splittede de ad,
 Kan ei glime paa Nod,
 Skal deg, som Blomsten paa Fede,
 Dier hver Tallet oplede!
 Gud vare loert fer sadanne Kaar!
 Vælder, Hævelter! mit *G o l d e n* koste Kar!
 Lydig paang
 Gud det træe i Sky,
 Kændt paa Kesten og Løet:
 Ei har jeg *K a n d e n* oppivet!
 N. F. S. Grundtvig.

De Selige og Hellige ved den første Opstandelse.

(Merten lufkes med det forklæde Det, Om af de Bæste blandt dem.)

Vægt os, Død! Din tomme Hytte
 Bygde Du til Hødygt Hytte
 Jangstet, tangt og salt af Jeed,
 Døft med Guds-Stenen flov,
 See! ved Lyset Helgen-Hæret
 Hæ fra Gæven Udgang sporet.
 Spelen ad sin Solig kalder,
 Vandens Ham til Støret falder;
 Helligt samlet, Hæren og Skop
 Staaer med Jesum op.

Herude mit
 Derfor siger jeg still,
 Bornene Guds allefammen
 Det er til Fryd og til Gommen!
 Lige saa jeg alle Døtternes Soer,
 Jeg udbalsmer ei Fæidens Kar,
 Gylden og sort,
 Sværger Hørsfølets Vert!
 Lydt mig villyge de Blinde,
 Som fød i Verde drinde!
 Søgen i Hov jeg skaffer fuldfødt,
 Søge-Tal fort Nior Skafagen rødt!
 Lydig i Sky
 Jeg oplygger saa ny!
 Glæden, som lagdes ede,
 Nær epsoar fra de Dede!
 Sønerne mine saar kongeligt Naar:
 Fremmede Telt vogte Jærelse Naar,
 Vagvær, ilæg
 Da med Hjer og Eng,
 Gennet og blønde og bare,
 Det gior Philisterne Høret!
 Sønerne mine, som Herren har sagt,
 Prædte: Skal kaldes med kongelig Nægt;
 Bedningens Naar
 Et dem gæret til Kro,
 Jorvelig Skatte saltmange,
 Dermed de glære og prange!
 Døtterne mine, med Dintre blaa,
 Krandsene diade og Hærerne slaar,
 Spøge i Gior
 Din den gænsedte Jord,
 Være af Engle at frøde
 Vlig en Himmerig Glæde!
 Døtterne mine, med Dintre blaa,
 Glædelig skal om Guds Hørlighed spoor,
 Frede i Lon
 Deres Væyl for Guds Son,
 Dandte saa Rejse til Gæden,
 Søret saa Dønder til Hænen!

Saaledes sender nu Bladet sig om,
 Saa salder Nanden saa Jorvelig Dem,
 Hver tager Sit,
 Og det Bedste er mit:
 Søsterne Guds allefammen,
 Dermed den evige Gommen!
 Glæden lod mig skal nu bygge og lee!
 Hjerte i Herren var kellig og fro!
 Tid som sin Brud
 Han nu sangler mig ud,
 Vær skal, som Kævere og Krandsse,
 Stræker i Kreds mig omdandse!
 Bornene mine skal stoffes saa Jort,
 Som i en Hæve saar Blomster i Floer,
 Splittede de ad,
 Kan ei glime saa Mod,
 Skal dog, som Blomsten saa Fede,
 Dier hver Tøstet oplede!
 Gud være loort for saadanne Naar!
 Vælder, Hævelter! mit Guldens høft. Naar!
 Lydig paang
 Gud det træe i Sky,
 Kændte saa Kæften og Løvet:
 Ei har jeg Kanden oppivet!
 N. F. S. Grundtvig.

De Selige og Hellige ved den første Opstandelse.

(Mæten lufkes med det forklæde Det, Om af de Børste blandt dem.)

Vægt os, Død! Din tomme Hætte
 Bygde Du til Hødygt Hætte
 Jangstet, tangt og salt af Jeed,
 Døft med Gænde-Stenen floe,
 See! ved Lyset Høgen-Hæret
 Hæ fra Gæden Udgang sporet.
 Spelen ad sin Bølg salder,
 Vandens Ham til Støret salder;
 Hørligt samlet, Hæren og Hæp
 Støare med Jesum op.

